

tillade mig at udtale, som jeg tillod mig at udtale i Fjor, at jeg finder Forundersøgelsen nyttig og nødvendig, navnlig for at Markedet og Publikum ikke skal blive overvældet med en Masse Opfindelser, som ikke have den allerførste Interesse eller ikke en Gang Gyldighed, men at jeg paa den anden Side finder — og jeg tror ogsaa, at det var Anskuelsen i Udvalget i det hele taget — at man ikke bør trække denne Forundersøgelse og den derved stedfundne Afgørelse for stærkt frem i Forgrunden og ikke lægge for megen Vægt derpaa, men bestandig huske paa, at den kun er en foreløbig Afgørelse, og at den endelige Afgørelse ligger hos Domstolene; det har Udvalget i Fjor givet til Kende ved forskellige Endringsforslag, som ere stillede, men der har ganske vist paa et enkelt Punkt været en Dissens i Udvalget, som har vist sig derved, at et andet æret Medlem af Udvalget og jeg stillede et Endringsforslag, som bore andre Kolleger i Udvalget ikke kunde gaa med til. Det var et Principspørgsmaal, som jeg her skal nævne, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den Ansøger, hvem Patentkommissionen har nægtet Patent, naar han mener, at han har denne Ret og har opfyldt Betingelserne, da kan gøre denne Ret gældende ved Domstolene, eller om han skal henvises til at gaa den Vej, som Udkastet anviser, nemlig at der ned sættes en Overkommission, saaledes at hvis den stadfæster Underkommissionens Skøn, at han ikke opfylder Betingelserne og ikke skal have Patent, kan da skal blive staaende derved. Jeg tror, at den af det ærede Medlem og mig foreslaaede Vej er korrektest og vistnok ogsaa mest praktisk. Ved nu at etablere en saadan Overpatentkommission er det jo klart, at man lægger en meget betydelig Vægt paa denne helt foreløbige Afgørelse, thi hvis Overkommissionen skulde komme til det Resultat, at en Mand burde have Patent, uagtet den egentlige Patentkommission har ment det modsatte, har man derved præjudiceret Domstolenes Afgørelse i en meget væsentlig Grad, fordi naturligvis en saadan gentagne Prøvelse ved Overkommissionen vil gøre Domstolene overmaade utilbøjelige til at komme til et andet Resultat. Forundersøgelsen har sin store Betydning ved at bortvise overmaade mange umodne og urimelige Patenter, men den skal ikke kunne bortvise et fornuftigt Patent, og den maa navnlig ikke komme til at veje saa meget, at den, efter at Sagen tilstrækkelig er oplyst, og der er begyndt Proces mellem Parterne, som ere interesserede i Foretagelsen af Sagen, skulde hvile som et Tryk paa Domstolens Opfattelse ved den endelige Afgørelse.

Jeg har i Udvalget i Betænkningen i Fjor fremhævet, at dette Forlangende om, at en Mand, som har en bestemt Ret, som opfylder visse Betingelser, hvorpaa han støtter bestemte Rettigheder, bør have Udgang til at gøre denne Ret gældende ved Domstolene, har mange Analogier i den bestaaende Ret. Det gælder f. Eks. om enhver, som vil have Borgerkab; hvis det nægtes ham at faa det, kan han gaa til Domstolene, og hvis han har Ret til at faa det, kan han faa Dom derfor. Det gælder fremdeles ogsaa om den, som mener, at han opfylder Betingelserne for at blive Sagsfører eller Sagsførerfuldmægtig, og der er flere analoge Tilfælde, f. Eks. ved Varemærkers Indregistrering og Firmaers Anmeldelse paa en vis bestemt Maade. I alle disse Tilfælde kan vedkommende forlange Domstolenes Afgørelse, og jeg ser ikke, hvorfor det samme ikke skulde kunne finde Sted ogsaa, naar en Mand, som mener at opfylde alle de i Loven foreskrevne Betingelser, vil have et Patent. Jeg skal senere lidt nærmere komme tilbage til disse Rettergangs- eller Retsspørgsmaal, som den ærede sidste Taler dvælede ved — Her maa jeg maaske af første Kapitel fremhæve et meget vigtigt Punkt, som det forekommer mig staar temmelig uklart eller endogtaa meget uklart i Lovudkastet, og som det næppe lykkes Udvalget i Fjor at komme rigtig til Klarhed over, det er Spørgsmaalet: Fra hvilket Øjeblik gælder Patentet, og har det tilbagevirkende Kraft eller ikke? Der foreligger her det mærkelige — det undrer mig, at Ministeren ikke har søgt at hjælpe os ud over disse Vanfeligheder — at der i Udkastet ikke findes en eneste Bestemmelse om, fra hvilken Tid Patentet gælder, naar dets Virkning indtræder. Der findes en Bestemmelse i § 4 om, at de 15 Aar regnes fra Indgivelsens Dato, og der findes i § 7 en Bestemmelse om, hvorledes den skal være tillet, som paa den Tid, da Ansøgningen blev indleveret, her i Landet har taget Opfindelsen i Brug; men nogen egentlig Tidsbestemmelse for Patentets Ikrafttræden findes der ikke i Lovforslaget, og en saadan maa jo dog absolut have. Det er i og for sig klart, at et Patent først kan virke fra det Øjeblik, det er givet. Altsaa Forudsætningen er naturligvis, at der gives et Patent en bestemt Dato, derfra regnes dets Virkning. Ingen har overskredet Patentet, saa længe det ikke eksisterer, det er klart; men saa bliver Spørgsmaalet for det første: Skal det tilstedes Personer, som have udøvet en vis Opfindelse, som ikke er deres egen, og som en anden har faaet Patent paa, at kunne vedblive dermed, efter at Paten-